

Sygn. akt II Ka 43/24

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia /del./ Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2024 r.

sprawy **J. K.**

obwinionego z art. 98 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 PRD

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 8 grudnia 2023 r. sygn. akt II W 615/23

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 150 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 43/24

UZASADNIENIE

J. K. został obwiniony o to, że w dniu 04 stycznia 2023 r. o godz. 14:55 w m. W., ul. (...) – na terenie parkingu przy sklepie (...) – poza drogą publiczną kierując samochodem marki N. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania, w wyniku czego doprowadził do uderzenia w stojący pojazd marki S. (...) o nr rej. (...), czym zagroził bezpieczeństwu innych osób, tj. **o wykroczenie z art. 98 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym.**

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 08 grudnia 2023 r. w sprawie II W 615/23:

I. uznał obwinionego **J. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego znamiona wykroczenia z art. 98 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za ten czyn na podstawie art. 98 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1.000 zł;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Apelację od powyższego wyroku złożył obwiniony, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 98 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 Prawo o ruchu drogowym polegającą na przyjęciu, że w dniu 4 stycznia 2023 roku, o godz. 14.55 w miejscowości W., ul. (...), kierując samochodem N. (...) nr rej. (...) na parkingu przy sklepie (...) obwiniony nie zachował należytej ostrożności, nie zastosował się do przepisów regulujących korzystanie z dróg wewnętrznych (dostępnych dla ruchu pojazdów) i doprowadził do sytuacji zagrażającej bezpieczeństwu innych osób w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, że kierując pojazdem nie ustąpił na parkingu pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu i nie zachował szczególnej ostrożności podczas wjazdu i wyjazdu z tego parkingu oraz że na nim ciążył prawny, szczególnie obowiązek zapobiegnięcia skutkowi;

2. obrazę przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 49 ustawy Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2023.645 tj.) i w związku z art 83 i art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, polegającą na przyjęciu, że na drodze wewnętrznej, parkingu przy sklepie (...) przy ul. (...) w W. można parkować samochód osobowy w sytuacji, gdy przywołane przez obwinionego przepisy prawa, regulamin korzystania z tego parkingu, naniesione znaki poziome i ogólne zasady korzystania z takich parkingów, zabraniają postoju (ponad 1 min.) i parkowania na tych drogach wewnętrznych, strefach ruchu;

3. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, w szczególności art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, poprzez rozstrzyganie pojawiających się w sprawie wątpliwości na niekorzyść obwinionego, dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, nie rozważenie całokształtu okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o jego winie i zarzucenie mu, że na nim ciążył prawny, szczególnie obowiązek zapobiegnięcia skutkowi.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie powyższego wyroku w całości.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się treści złożonego środka odwoławczego Sąd Okręgowy zważył, iż w sprawie nie doszło do żadnych nieprawidłowości przy ferowaniu pierwszoinstancyjnego wyroku. Materiał dowodowy, na którym Sąd meriti oparł wyrokowanie jest wyczerpujący, został właściwie oceniony, obiektywnie i słusznie pozwolił na przypisanie obwinionemu winy za zarzucony mu czyn.

Rozważania na temat podniesionych zarzutów należało rozpocząć od analizy zarzucanej przez skarżącego obrazy szeregu przepisów proceduralnych. W swoim środku odwoławczym obwiniony nie wskazuje żadnych wiarygodnych okoliczności, które miałyby potwierdzić jego stanowisko, nie przytacza szczegółowej argumentacji co do podniesionych zarzutów, a jedynie prezentuje odmienny przebieg wydarzeń, będący przyjętą przez niego linią obrony. Sąd Rejonowy dysponował wystarczającym materiałem dowodowym, w szczególności nagraniem z zapisu monitoringu z kamery znajdującej na parkingu, czyli obiektywnym materiałem dowodowym, który jednoznacznie pozwolił na stwierdzenie, iż skarżący dopuścił się przedmiotowego czynu. Ten materiał dowodowy koresponduje z zeznaniami L. D. i R. D., które również zostały słusznie uznane za wiarygodne. R. D. oraz L. D. są osobami obcymi dla siebie, jak także dla obwinionego. W swoich depozycjach wypowiedzieli się logicznie, jasno i obiektywnie, przy tym nie próbując uwydatniać winy J. K., treść ich zeznań jest zgodna z wiedzą i doświadczeniem życiowym, a ponadto – i przede wszystkim - jest uwiarygodniona wspomnianym już nagraniem z zapisu monitoringu. Przy takim stanie rzeczy nie można zgodzić się z twierdzeniami skarżącego mającymi świadczyć o jego niewinności, gdyż nie są one poparte żadnym wiarygodnym materiałem dowodowym, natomiast depozycje obwinionego i świadka M. K. – jego żony, w swej zasadniczej części słusznie nie zostały przez Sąd Rejonowy uwzględnione, co Sąd trafnie uargumentował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia nie sposób zgodzić się ze skarżącym, iż w niniejszym postępowaniu istnieją jakiegokolwiek nieusuwalne wątpliwości, które mogłyby być rozstrzygnięte na jego korzyść. Takie wątpliwości nie zostały nawet przez niego bliżej opisane.

Sąd Okręgowy również nie dopatrywał się zasadności zarzutów odwoławczych, a polegających na obrazie przepisów prawa materialnego. Obydwa zarzuty zostały sformułowane w oparciu o odniesienie przepisów stanowiących podstawę uznania skarżącego za winnego zarzuconego czynu do błędnie postrzeganego stanu faktycznego. W niniejszej sprawie, jak słusznie i wyczerpująco wykazał już Sąd meriti, zachowaniem obwinionego wypełnione zostały znamiona czynu z art. 98 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Obwiniony nietrafnie zarzuca jakoby powołane przez Sąd przepisy nie miały zastosowania w niniejszych okolicznościach. Treść art. 98 kw jednoznacznie wskazuje, że sprawcą tego czynu może być ten, kto prowadząc pojazd poza drogą publiczną, strefą zamieszkania lub strefą ruchu, nie zachowuje należytej ostrożności, czym zagraża bezpieczeństwu innej osoby. Przepis art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych stanowi, iż drogi, parkingi oraz place przeznaczone do ruchu pojazdów, niezaliczone do żadnej z kategorii dróg publicznych i niezlokalizowane w pasie drogowym takiej drogi, są drogami wewnętrznymi. Natomiast zgodnie z art. 2 pkt 16a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym - za strefę ruchu może dopiero być uznany obszar obejmujący co najmniej jedną drogę wewnętrzną, na który wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi.

Skarżący nietrafnie i wybiórczo powołuje się na wskazywane przez niego regulacje prawne i cytowane ich fragmenty, i tak np. przy opisywaniu przeznaczenia drogi wewnętrznej odwołuje się do art. 8 ust. 1¹ ustawy o drogach publicznych, który traktuje o drodze wewnętrznej będącej drogą rowerową. Nieadekwatne do okoliczności niniejszej sprawy są także przywołane przez skarżącego orzeczenia, które odnoszą się do zgoła innego stanu faktycznego.

Z podobnych powodów, a opisanych powyżej, skarżący próbuje niesłusznie dowodzić, iż jego zachowanie nie wypełnia znamion zarzuconego mu czynu w wyniku nieprawidłowego zaparkowania samochodu S. (...) przez L. D., przy czym powołuje się na zasady i regulamin korzystania z parkingu. W tym miejscu ponownie należy odwołać się do wskazanych wcześniej regulacji prawnych i właściwego pojęcia strefy ruchu. Nawet rozważając przywołane przez obwinionego okoliczności i nawiązując do ewentualnego nieprawidłowego zaparkowania samochodu przez L. D., to niewątpliwie obwiniony w swoim działaniu nie zachował należytej ostrożności, nie dostosował się do wymogów wskazanych w art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym dotyczących wykonywania manewru cofania i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa innej osoby – pasażerki samochodu, który prowadził. Przy stwierdzeniu, że niewłaściwe zaparkowanie innego samochodu uniemożliwia jemu bezpieczne wykonanie manewru cofania, powinien się od niego powstrzymać. W przedmiotowej sytuacji jednoznacznie zachodzi związek przyczynowy pomiędzy niezachowaniem należytej ostrożności przez obwinionego, a spowodowaniem na pasażerkę zagrożenia bezpieczeństwa, przy czym na względzie mieć należy, że zagrożenie bezpieczeństwa nie zależy wyłącznie od subiektywnego odczucia osoby, której bezpieczeństwo zostało zagrożone. Pod uwagę również wziąć trzeba, że do stwierdzenia zaistnienia zagrożenia nie musi nawet dojść do skutku w postaci konkretnego zdarzenia, jak np. kolizja pojazdów czy uszkodzenie mienia, jednakże w przedmiotowej sytuacji realność zagrożenia bezpieczeństwa urzeczywistniła się poprzez uderzenie w samochód L. D., które było na tyle mocne, że wyraźnie zauważalne na zapisie nagrania monitoringu, i słyszalne - co potwierdził w swoich zeznaniach świadek R. D.. Z racji tego trudno też dać wiarę wyjaśnieniom obwinionego, jak również zeznaniom pasażerki auta w takim zakresie, że tego faktu nie spostrzegli.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, nie podzielając zarzutów zawartych w apelacji i nie stwierdzając zaistnienia jakiegokolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 104 § 1 kpw podlegających rozważeniu niezależnie od granic zaskarżenia, Sąd Okręgowy w Siedlcach na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Z uwagi na bezzasadność apelacji, zgodnie z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 150 złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego, zgodnie ze stawkami wskazanymi w art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz w § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.